

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Canones. Canones Synodi Antiochiae. Gentiano Herueto Interprete.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

ANNO CHRISTI 341.

pacis, quod & ipsi conspirabitis nobiscum, tanquam in vna fuissetis virtute nobiscum & orationibus adnites, magis autem muniti, & in Spiritu sancto praesentes, iisdem ipsis quae definita sunt, consentientes, & ea quae visa sunt recta roborantes, cum consensu sancti Spiritus consignabitis. Sunt autem praefiniti Canones ecclesiastici hi, qui infra sunt scripti, quos subter inserti promulgare episcopi.

καὶ αὐτοὶ συμπύσσητε, ὡς αὐτὸ δυνάμει συνόντες ἡμῖν, καὶ ταῖς ἀρχαῖς σωεργουῦντες, μᾶλλον ἢ ἡμεῖς ἡμῖν, καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι συμφυρόντες· τὰ αὐτὰ τε ἡμῖν συμφωνήσαντες ἐὼς ἐπισκόποι, καὶ τὰ ὀρθῶς δόξαντα ὁποσούνη ἰσχυροὶ, καὶ βεβαιουῦντες τῇ τῆς ἀγίου πνεύματος συμφωνίᾳ. Εἰσὶ δὲ ὁμοῦς ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες ὁμοῦς γένοι.

Prouinciæ Palæstinæ:
 Eusebius Gadarensis.

† Piperius Samofatenus,
 Theodorus Laodiceæ,
 Syricus Cyreticensis.

Prouinciæ Phœnicix:

Prouinciæ Ciliciæ:
 Macedonius Mopfuestiensis,
 Hefychius Alexandriæ minoris,

Anatolius Emisenus,
 Aeneas Ptolemaidis,
 Magnus Damascenus.

Prouinciæ Arabiæ Petrææ:

Moyfes Castabala,
 Nicetas Flauidiadis;
 Narcissus † Irenopolis,

Nicomachus Bostrorum,
 Cyrius Philadelphix.

† Tarcondimantus Agerates.

Prouinciæ Mesopotamiæ:

Prouinciæ Isauriæ:
 Agapius Seleuciæ,
 Theodorus Vafadenfis,

Ætherius Edessenus,
 Antiochus Rhesinatis,

† Iacobus Nisibensis.

Prouinciæ Syriæ Coeles:

Eustathius,
 Patricius,
 Alexander & ceteri ex prouinciis
 Palæstinæ, Phœnicix, Syriæ
 Coeles, Arabiæ, Mesopotamiæ,
 Ciliciæ, Isauriæ: & hæc constituerunt, quæ infra scripta sunt.

Archelaus Dolichenus,

Alphius Apameæ,

Bassus Zeugmatis,

Mauricius Epiphaniæ,

Petrus Gindarensis,

Paulus Neocæsarensis,

CANONES.

KANONES.

CANONES SYNODI ANTIQCHIX.

Gentiano Herueto Interprete.

OMNES qui audēt dissoluere decretum sanctæ & magnæ Synodi, quæ Nicææ coacta est in præsentia pietatis religiosissimi imperatoris Constantini de sanctæ trinitatis τῆς θεοφιλεστάτου βασιλέως Κωνσταντίνου, πρὸς τῆς ἀγίας Concil. Tom. 2.

ΠΑΝΤΑΣ τῶν ἐπιμένων παραλύει τῆς ὀρθῆς τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ. Mmm m

ετο festo salutiferi paschatis, esse excommunicatos & ecclesia eiectos statuimus, si aduersus ea quæ recte decreta sunt contentiosius insistere perrexerint. Et hæc quidem de laicis dicta sint. Si quis autem eorum, qui præfunt ecclesiæ, episcopus, vel presbyter, vel diaconus, audebit post hoc decretum ad populorum subuersionem & ecclesiarum perturbationem seorsum agere, & pascha cum Iudeis peragere, sancta Synodus eum abhinc alienum esse ab ecclesia iudicauit, vt qui non sibi solum peccati, sed & multis exitii & subuersionis causa fuerit: & non solum eos a ministerio deponit, sed & eos qui audent iis communicare post depositionem. Depositos autem etiam externo honore priuari, cuius sanctus Canon & Dei sacerdotium fuit particeps.

II.

Omnes qui in ecclesiam ingrediuntur, & sacras scripturas audiunt, orationi autem cum populo non communicant, vel sanctam eucharistiæ participationem propter aliquam insolentiam auersantur, eos ab ecclesia expelli, donec postquam confessi fuerint, fructusque penitentiae ostenderit, & implorauerint, veniam assequi possint. Non licere autem communicare cum excommunicatis, neque in domibus conuenientes orare pro iis, qui in ecclesia non communicant: neque in alia ecclesia recipi, qui in alia ecclesia non conueniunt. Si quem autem ex episcopis, vel presbyteris, vel diaconis, vel quemuis ex Canone excommunicatis, communi-

εορτής τῆς σωτηριώδους πάσχα, ἀκοινωνήτοις καὶ ἀποβλήτοις ἐστὶ τῆς ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμύθιον φιλονεικῶτον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα. καὶ ταῦτα εἰρήσῃ πρὸς τὰ λαϊκῶν. εἰ δὲ τις τῶν πρεσβυτέρων ἢ ἐκκλησιαστικῶν σκοπος, ἢ πρεσβυτέρῳ, ἢ διάκονῳ, μὴ ὄρον τῆτον πολυμήσεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν, καὶ παραχρῆ τῶν ἐκκλησιῶν, ἰδιάζειν καὶ μὴ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ πάσχα. τῆτον ἡ ἀγία συνόδος ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότερον ἔκρινεν τῆς ἐκκλησίας ὡς οὐ μόνον ἑαυτῶ ἀμάρτιας, ἀλλὰ πολλοῖς διαφθοραῖς καὶ διαστροφῆς γινόμενον αἶπον. καὶ οὐ μόνον τῶν ποιούτων κατὰ τὴν λειτουργίας, ἀλλὰ καὶ τῶν πολυμῶντας τοῦτοις κοινωνεῖν μὴ τιμω κατὰ τὴν συνόδον δὲ κατὰ τὴν ἐξουσίαν δόξασι τῆς ἐξουσίας πημῆς, ἧς ὁ ἀγιῶ κανὼν καὶ τὸ τῆς θεοῦ ἱερατεῖον μετέληφεν.

β.

Γάντας τῶν εἰσιόντας εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς θεοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν ἀκούοντας, μὴ κοινωνοῦντας δὲ διχῆς ἄμα τῶν λαῶν, ἢ δόξασι τῶν ἐκκλησιῶν μετέληφεν τὸ διχασίας κατὰ πᾶσα ἀταξίαν. τοῦτοις ἀποβλήτοις γίνεσθαι τῆς ἐκκλησίας, ἕως αὐτῶν ἐξομολογησάμενοι καὶ δεξάσθαι καρπὸς μετανοίας, καὶ παρακαλέσαντες, τυχὼν διωκτῶσι συγγνώμης. μὴ εἶναι δὲ κοινωνεῖν τοῖς ἀκοινωνήτοις, μηδὲ κατ' οἴκοις σιωλθόντας σιωλθόντας τοῖς μὴ τῆς ἐκκλησίας σιωλθόντας, μηδὲ ἐν ἑτέροις ἐκκλησίαις ὑποδέχεσθαι τῶν ἐν ἑτέροις ἐκκλησίαις μὴ σιωλθόντων. εἰ δὲ φαίνεται τις τῶν ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων, ἢ διακόνων, ἢ τις τῶν κανόνος, τοῖς ἀκοινωνήτοις κοινω-

ANNO CHRISTI 341

νάιν, καὶ ἄλλον ἀκοινώνητον ἔῃ, ὡς ἀλλ' συγγέοντα (C) κανόνα τῆς ἐκκλησίας.

care apparuerit, eum quoque esse excommunicatum, vt qui Canonem ecclesie confundat.

γ.

Εἰ πρὸς πρεσβυτέρῳ, ἢ διάκονῳ, ἢ ὅλως ἢ ἢ ἱερατικοῦ πρὸς κατὰ λιπὸν πλὴν ἑαυτοῦ παροικίῳ, εἰς ἑτέραν ἀπέλθοι· ἔπειτα παντελῶς μεταστῆ, διατελεῖν ἐν ἄλλῃ παροικίᾳ πειραταίῳ ἵππὶ πολλὰ χρόνῳ, μηκέτι λειτουργεῖν, εἰ μάλιστα καλοῦνται τῶ ἐπισκόπῳ τῆς ἰδίας, καὶ ἐπανελθεῖν εἰς παροικίῳ πλὴν ἑαυτοῦ παροικίῳ ἢ ὑπακούοι· εἰ δὲ καὶ ἵππὶ μὲν τῆς ἀταξίας, παντελῶς αὐτῷ καὶ καταρεῖσθαι τὴν λειτουργίαν, ὡς μηκέτι χώρῳ ἔχῃ δόξα κατὰ σέως. εἰ δὲ καταρεῖσθαι διὰ τῶν πλὴν αἰπῶν δέχεται ἑτέρον ἐπίσκοπος, καὶ κείνον ἵππὶ μίας τυχεῖν ἐπὶ κοινῆς συνόδου, ὡς παραλύοντα τῶν δεσμοῖς τῶν ἐκκλησιαστικῶν.

III. Si quis presbyter, vel diaconus, vel quis omnino ex sacerdotali ordine relicta sua parochia in aliam abierit, deinde omnino commigrans, in alia parochia longo tempore versari conatur. ne amplius celebret, maxime si proprio vocanti episcopo vt in suam parochiam redeat, exhortantique non pareat. Si autem in insolentia (ἀταξία,) omnino perseverat, is omnino a sacro ministerio deponatur. Si autem eum, qui propter hanc causam depositus est, alius episcopus receperit, ille quoque a communi Synodo puniatur, vt qui ritus ecclesiasticos dissoluat.

δ.

Εἰ πρὸς ἐπίσκοπος ἐπὶ συνόδου καταρεῖσθαι, ἢ πρεσβυτέρῳ, ἢ διάκονῳ ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐπισκόπου, τολμήσῃ πρὸς ἀτάξια τῆς λειτουργίας, εἴτε ὁ ἐπίσκοπος καὶ ἢ ἀπαρῶσαν συνήθειαν, εἴτε ὁ πρεσβυτέρῳ, εἴτε ὁ διάκονῳ· μηκέτι ἔξῃ αὐτῶν, μηδὲ ἐν ἑτέρα συνόδῳ ἐλπίδα δόξα κατὰ σέως, μήτε δόξα κατὰ χώρῳ ἔχῃ· ἀλλὰ δὲ τῶν κοινῶν αὐτῶν πάντας δόξα κατὰ τῆς ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα εἰ μαθόντες πλὴν δόξα φασιν πλὴν κατὰ τῆς ἀρετῆς ἡμετέρας ἐξενεχθεῖσαν τολμήσαν αὐτοῖς κοινῶν.

IV. Si quis episcopus a Synodo depositus, vel presbyter, vel diaconus a proprio episcopo, sacrum celebrare ausus fuerit, siue episcopus secundum precedentem consuetudinem, siue presbyter, siue diaconus, nullam amplius spem restitutionis in alia Synodo, neque defensionis locum ei habere liceat. Sed & omnes qui ei communicant, ex ecclesia eiiciantur, & maxime si cum sententiam aduersus predictos prolatam didicerint, eis communicare ausi fuerint.

ε.

Εἰ πρὸς πρεσβυτέρῳ, ἢ διάκονῳ
Concil. Tom. 2.

V. Si quis presbyter vel diaconus
M m m m ij

α, ἀκοι-
ἐκκλη-
ἴσον ἐν-
δογμα-
εἰ δὲ
σίας ἵππ-
ἀκοι-
ἵππὶ δια-
ἵππὶ ἐκ-
λου δόξα
ἀξία συν-
ἐκρινεν
ἑαυτῶν ἀ-
πράξ και
καὶ οὐ
ἵππὶ λει-
μῶντας
ἀρεσιν
εἰσῶν
καὶ
Den.
ἐκκλη-
ἀκοι-
ἵππὶ ἀμα-
μὲν με-
πνα ἀ-
νεσχ
ἵππὶ μὲν
ας, καὶ
υνητῶν
ανων ἐν
οἴκοις
μὴ τῆ
ἐν ἐ-
τῶν ἐν
δύοις.
ἵππων,
πρὸς τῆ
ωναι-

nus proprio contempto episcopo, ab ecclesia seipsum segregauerit, & priuatim congregationem effecerit, & altare erexerit, & episcopo accersente non obedierit, nec velit ei parere nec morem gerere primo & secundo vocanti, is omnino deponatur, & non amplius curationem assequi, nec suum possit honorem capere. Sin autem perseverat perturbare & ecclesiam euertere, is per externam potentiam vt seditiosus castigetur.

VI.

Si quis a proprio episcopo fuit excommunicatus, ne prius ab aliis suscipiatur, quam fuerit a proprio episcopo susceptus, vel facta Synodo accedens se defenderit, & persuasa Synodo aliam sententiam retulerit. Idem autem decretum aduersus laicos, & presbyteros, & diaconos, & eos qui sunt in cleri catalogo, obseruetur.

VII.

Nullus externus sine pacificis suscipiatur.

VIII.

Nec presbyteri qui sunt in pagis, dent canonicas epistolas, vel ad solos vicinos episcopos epistolas emittant. Chorepiscopi autem nulli reprehensionem affines dent pacificas.

IX.

Episcopos qui sunt in vnaquaue prouincia, scire oportet episcopum, qui praest metropoli, etiam curam suscipere totius prouinciae, eo quod in metropolim vnde-

νος, καὶ ἀφρονήσας τῶν ἐπισκόπου τῆς ἰδίου, ἀφώρῃσεν ἑαυτὸν τῆ ἐκκλησίας, καὶ ἰδίᾳ συνήγαγῃ, καὶ δυσιασθέλιον ἔστησεν, καὶ τῶν ἐπισκόπου παροκαλισαμένου ἀπειθείη, & μὴ βούλοιο ἀπὸ πείθειας μηδὲ ὑπακούειν καὶ παρῶτον καὶ ἀλλότρων καλοῦν· τῶν καὶ αἰρετικῶν παντελῶς, καὶ μηκέτι θεραπείας πύχαιον, μηδὲ δυνάμει λαμβάνειν πύχαιον πύχαιον. εἰ δὲ παρεμύθοι θορυβῶν & ἀσαστῶν πύχαιον ἐκκλησίαν, διὰ τῆς ἕξωθεν ὕψους ὡς τασώδη αὐ-

ἐπιστρέφεται.
Εἰ τις ἐπὶ τῶν ἰδίου ἐπισκόπου ἀκοινωνήτος γέροντες, μὴ παρῶτον αὐτῶν παρῶν ἐπέσθον δεχθῆναι, (εἰ μὴ ὑπὸ αὐτῶν παρῶν δεχθῆναι τῶν ἰδίου ἐπισκόπου) ἢ συνόδου γυρομένης ἀπαντήσας ἀπολογησεται, πείσας τε πύχαιον συνόδου, καὶ παρῶν ἐπέσθον ἀπόφασιν. ὁ αὐτὸς δὲ ὁρῶν ἐπὶ λαϊκῶν, καὶ πρεσβυτέρων, καὶ διακόνων, καὶ πάντων τῶν ἐν τῷ κανόνι.

Μηδένα ἀλλοῦ ἐπιρρωκῶν δεχέσθαι τῶν ἕξωτων.

Μηδὲ πρεσβυτέροις ἐπὶ τῶν παῖς χωραῖς κανονικὰς ἐπιστολάς διδόναι, ἢ παρῶν μόνους ἐπὶ γείτονας ἐπισκόπους ἐπιστολάς ἐκπέμπειν. ἐπὶ δὲ ἀνεπιλήπτοις χωρεπισκόποις διδόναι ἐπιρρωκῶν.

Τοὺς καθ' ἑκάστην ἐπαρχίαν ἐπισκόπους εἰδέναι καὶ ἐπὶ τῆς μητροπόλεως παρονοῦντα ἐπισκόπον, καὶ πύχαιον φροντίδα ἀναδέχεται πάσης τῆς ἐπαρχίας, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς μητροπόλεως παντα-

ANNO CHRISTI 339.

ῥῶθεν σωβέραν πάντας τῶν τὰ παλαιά-
ματῶ ἐργασιῶν. ὅθεν ἔδωξε καὶ τῇ μητρί
πρωτοκλήσει αὐτῶ, μηδὲν τε παλαιά-
την παλαιῶν τῶν λοιποῦ ἐπισκόποις
δύο αὐτῶ, καὶ τῶν δευτέρων κρατήσαν-
τα τῶν πατρῶν ἡμῶν κανόνα, ἢ ταῦ-
τα μόνα, ὅσα τῇ ἐκείνου ἐπιβάλλει
παροικία, καὶ ταῖς ὑπὸ αὐτῶν χώραις.
ἔκαστον γὰρ ἐπισκόπον ἐξουσίαν ἔχον
τῆ ἐαυτοῦ παροικίας, διοικεῖν τε καὶ τῆ
ἐκείνου ἐπιβάλλουσαν ἐλάβεω, ἔ-
πεσοῖδου ποιῆσαι πάσης τῆς χώρας
τῆς ὑποτῶν ἐαυτοῦ πόλιν, ὡς καὶ χρο-
πονεῖν πρεσβυτέρους ἔ διακόνους, καὶ
μετὰ κρίσεως ἕκαστα διαλαμβάνειν.
πρῶτον δὲ μηδὲν παλαιῶν ἐπι-
χρῆσιν διχα τῆ τῆς μητροπόλεως ἐπι-
σκοπού, μηδὲ αὐτῶ αὐτῶ τῆς λοι-
πῶν γῶμης.

Ι.

Τοῖς ἐν ταῖς γῶμαις, ἢ ταῖς χω-
ραῖς, ἢ τῶν καλουμένων χωρεπίσκο-
ποις, εἰ καὶ χροπονεῖν εἶεν ἐπισκό-
πων εἰληφότες, ἔδωξε τῇ ἀγία συνό-
δου εἶδεναι τὰ ἐαυτῶν μέτρα, καὶ διοι-
κεῖν τὰς ὑποκειμένας αὐτοῖς ἐκκλη-
σίας, καὶ τῇ τούτων δευτέρω φρονήσει
καὶ κηδεμονία, καδιστῶν δὲ ἀναγνώ-
σας, ἔ ὑποδιακόνους, καὶ ἑφορκιστῶν, ἔ
τῇ τούτων δευτέρω παροικίᾳ μήτε
ἢ πρεσβυτέρῶ, μήτε διάκονον χρο-
πονεῖν πολυῶν, διχα τῆ ἐν τῇ πολει
ἐπισκοπού, ἢ ὑπόκεινται αὐτοῖς τε καὶ ἢ
χώρῃ. εἰ δὲ πολυήσῃ τις παροικίᾳ
τὰ ὀρεθέντα, καδιστῶν αὐτῶ καὶ
ἢς μετέχῃ πμῆς. Χωρεπίσκοπον δὲ γί-
νεσθαι ὑποτῶ τῆς πόλεως, ἢ ὑπόκει-
ται, ἐπισκοπού.

ΙΑ.

Εἰ τις ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβυτέ-

quaque concurrunt omnes qui
habent negotia. Vnde visum
est eum quoque honore præ-
cedere: reliquos autem epis-
copos nihil magni momenti ag-
gredi sine ipso, ut vult, qui ab
initio obtinuit, patrum Ca-
non: vel sola, quæ ad vniuscu-
iusque parochiam conferunt,
& regiones quæ ei subsunt. V-
numquemque enim episcopum
habere suæ parochiæ potesta-
tem, & administrare pro vni-
cuique conueniente religione,
& totius regionis curam gere-
re, quæ suæ vrbi subest. Ut e-
tiam ordinent presbyteros &
diaconos, & vnaquæque cum
iudicio tractent, & nihil ultra
facere aggrediantur sine me-
tropolis episcopo: neque ipse si-
ne reliquorum sententia.

X.

Li qui sunt in vicis vel pa-
gis, qui dicuntur chorepisco-
pi, etiam si episcopi ordinatio-
nem manuumve impositionem
acceperint, visum est, ut suum
modum sciant, & sibi subiectas
ecclesias administrant, earum-
que cura & sollicitudine geren-
da contenti sint: constituent
autem lectores, hypodiatonos
& exorcistas, & eorum pro-
motionem sufficere existiment:
nec presbyterum, nec diaco-
num ordinare audeant absque
vrbis episcopo, cui subiicitur
ipse & regio. Si quis autem ea
quæ definita sunt, transgredi
audeat, ipse quoque deponatur
ab eo honore quem habet. Fiat
autem chorepiscopus ab episco-
po ciuitatis, cui subiicitur.

XI.

Si quis episcopus, vel presby-
M m m m iij

ter, vel omnino ex Canone citra sententiam & literas episcoporum prouinciæ, & maxime metropolitanorum ad imperatorem proficisci aggressus fuerit, is abdicetur & euiciatur non solum a communione, sed etiam a dignitate cuius est participes, vt qui religiosissimi imperatoris nostri auribus molestiam afferre audeat præter ritum ecclesiæ. Si autem necessarius vsus exigat vt ad imperatorem se conferat, id agat cum deliberatione & sententia metropolitanorum prouinciæ, & eorum qui sunt in ea, eorumque literis munitus iter inuadat.

XII.

Si quis a proprio episcopo depositus presbyter, vel diaconus, vel episcopus a Synodo, ausus fuerit imperatoris auribus molestiam exhibere, cum oporteat ad maiorem Synodum conuerti, & ius, quod se habere putat, ad plures episcopos referre, eorumque examinationem & iudicium suscipere: qui itaque his contemptis imperatori molestus fuerit, is nulla venia dignus, neque sui defendendi locum habeat, nec restitutionis futuræ spem expectet.

XIII.

Nullus episcopus audeat ab vna prouincia in aliam transire, & aliquos in ecclesiis ordinare ad sacrorum celebrationem, nec si alios vna secum inducat, nisi venerit literis accersitus metropolitani, & episcoporum qui sunt cum ipso, in quorum regionem accedit. Si autem nullo

ῥῥ, ἢ ὅλως τῷ κανόνῳ, αὐτὸ γνώ-
μης καὶ γραμμάτων τῶ ἐπὶ ἐπαρ-
χίας ἑπισκόπων, καὶ μάλιστα τῆ ἐπι-
τῶ μὴτρόπολιν, ὁρμήσεν πρὸς βα-
σιλέα ἀπελθεῖν, τῶτον δοκῆρῦθι εἰς
ἔδοκῆρῦθον γίνεσθαι, οὐ μόνον τῶ κοι-
νωνίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀξίας, ἧς μετέχων
πυλαίῃ. ὡς ἀρενοχλεῖν πολυῶντα
ταῖς τῶ δοφιλῆσάτου βασιλείως ἡμῶν
ἀκοαῖς, ἀπὸ τῶ δοκῆρῦθου τῶ ἐκκλησίας.
εἰ δὲ δὴ αὐτοὶ καλοῖσι χρεῖα πρὸς
βασιλέα ὁρμᾶν, τῶτο πρὸς τῆν ἐπι-
σκέψας καὶ γνώμης τῶ ἐπιτῶ μὴ-
τρόπολιν τῆς ἐπαρχίας ἑπισκόπου, ἢ
τῶ ἐπὶ αὐτῆ, τοῖς τε τούτων γραμμα-
σιν ἐφοδιάζεσθαι.

ιβ.

Εἴ τις ὑπὸ τῶ ἰδίου ἑπισκόπου κα-
ταρεθείς πρεσβύτηρ, ἢ διάκονος, ἢ
ἔπισκοπος ὑπὸ συνόδου, ἐνοχλή-
σαι πολήσῃ τῶ βασιλείως ἀκοαῖς,
δέον ἐπὶ μείζονα ἑπισκόπων συνό-
δου τρέπεσθαι, καὶ ἀνομιζῶ δίκαια ἔχῃ,
πρὸς αὐτῶν πλείοσιν ἐπισκόποις,
καὶ πῶ ἀπὸν ὀξέτασιν τε καὶ ἐπι-
κρισιν ἐκδέχασθαι. εἰ δὲ τούτων ὀλιγω-
ρήσας, ἐνοχλήσῃ τῶ βασιλεῖ, ἔτῶ-
τον μηδεμιαῖς συγνώμης ἀξιοδοταί,
μηδὲ χάραν ἀπολογίας ἔχῃ, μη-
δὲ ἐλπίδα ἀποκαταστάσεως πρὸς
δοκῆν.

ιγ.

Μηδὲνα ἑπισκόπον πολμᾶν ἀφ'
ἐπῆρας ἐπαρχίας εἰς ἐπῆραν μεταβαί-
νῃν, καὶ χροτοπεῖν πνας εἰς πρὸς αὐ-
γῶν λειτουργίας, μηδὲ εἰ συνεπάρο-
πο εἰ αὐτῶ ἐπῆροις. εἰ μὴ παρὰ κληθεῖς
ἀφ' ἰκοῖσθαι διὰ γραμμάτων τῶ μὴτρό-
πόλιτου, καὶ τῶ συν αὐτῶ ἑπισκόπων, ὡν
εἰς τῶ χάραν ἀφ' ἔρχοιτο. εἰ δὲ μηδενός

ANNO
 CHRISTI
 341.

καλουῦτος ἀπέλθοι ἀτάκτως ἐπι-
 χροδοσία πᾶν, καὶ κατασσει τῆς ἐκ-
 κλησιαστικῶν παραστάτων μὴ προση-
 κόντων αὐτῷ, ἀκυρεθῶν τὰ ὑπὸ αὐ-
 τῷ πεπραγμένα τυχαίαν, καὶ αὐτῷ
 δὲ ὑπέχην τῆς ἀταξίας αὐτῆς, καὶ τῆς
 παραλόγου ἐπιχρήσεως ἢ προσή-
 κουσαν δίκην, καὶ ἀρημίον ἐπέδωκεν
 ἢ δὴ ὑπὸ τῆς ἀγίας συνόδου.

ιδλ.

Εἰ τις ἐπίσκοπος ἐπὶ πῶν ἐκλή-
 μασι κρίνοιτο, ἔπειτα συμβαίη πρὸς
 αὐτῷ διαφωνεῖν ἅδ' ἐπὶ τῇ ἐπαρχίᾳ ἐ-
 ποκόποις, τῆς μὲν ἀδῶν ἐκρινόμε-
 νον δότοφαιόντων, τῆς δὲ ἑνοχον· ὑπὲρ
 ἀπαλλαγῆς πάσης ἀμφισβητήσεως,
 ἔδωκε τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ τῆς μητρο-
 πόλεως ἐπίσκοπον δότο τῆς πλησιο-
 χόρου ἐπαρχίας μετὰ καλεῖσθαι ἐφ' οἷς
 πᾶς ἅδ' ἐπικρινοῦνται, καὶ τὴν ἀμ-
 φισβητήσιν διαλύσοντας, τῶν βεβαίω-
 σαι αὐτῶν τῆς ἐπαρχίας τὸ παρι-
 στήμιον.

ιδε.

Εἰ τις ἐπίσκοπος ἐπὶ πῶν ἐκλή-
 μασιν κατηγορηθεὶς, κριθεῖν ὑπὸ πάν-
 των τῶν ἐπὶ τῇ ἐπαρχίᾳ ἐπισκόπων, πάν-
 τες τε σύμφωνοι μίαν κατ' αὐτῷ ἔξε-
 νέκοιεν ἡσέρον· τῶν μὲν καὶ πρὸς ἐ-
 φ' οἷς δικάζονται, ἀλλὰ μὲν βεβαίαν
 τὴν σύμφωνον τῆς ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας
 ἐπισκόπων δότοφασιν.

ιδε.

Εἰ τις ἐπίσκοπος ἀλλοτρίων ἐπὶ ἁ-
 λῶν ἐκκλησίαν ἐαυτὸν ἐπιβίβησας,
 ὑφάρπαξαι τὸν θρόνον διὰ τὴν συνόδου
 τελείαν, τῶν δότοβλητων ἐπὶ, καὶ εἰ
 πᾶς ὁ λαὸς, ὃν ὑφάρπασεν, ἐλοιτο
 αὐτὸν τελείαν ἢ ἐκείνῳ ἐπὶ συνόδον,
 ἢ συμπαρεσθῆ ἢ οὐ τῆς μητροπόλεως.

vocante, ad aliquorum ordina-
 tionem & ecclesiasticarum re-
 rum ad se non pertinentium
 constitutionem inordinate in-
 solenterque processerit, sint qui-
 dem irrita quæ ab ipso gerun-
 tur, ipse autem suæ insolentiae
 & præter rationem factæ ag-
 gressionis det pœnas, a sancta
 scilicet Synodo exinde depo-
 situs.

XIV.

Si quis episcopus ob aliqua
 crimina iudicetur, deinde con-
 tingat episcopos, qui sunt in
 prouincia, de eo dissentire, illis
 quidem eum, de quo fertur sen-
 tentia, innocentem pronuncian-
 tibus, his vero reum: pro tota
 componenda controuersia vi-
 sum est sanctæ Synodo, vt me-
 tropolitanus episcopus ex pro-
 pinqua prouincia alios euocet
 iudicatuos, & controuersiam
 decisuros, & cum prouinciali-
 bus quod probatum fuerit, con-
 firmet.

XV.

Si quis episcopus aliquorum
 criminum accusatus, fuerit ab
 omnibus prouinciæ episcopis
 condemnatus, & omnes vnâ
 consentientem aduersus eum
 sententiam tulerint, is ne am-
 plius ab aliis iudicetur, sed pro-
 uinciæ episcoporum firma ma-
 neat sententia.

XVI.

Si quis vacans episcopus in
 vacantem ecclesiam irrumpens,
 sedem arripuerit absque perfe-
 cta Synodo, is fit eiecctus, etiam
 si omnis populus, quem inua-
 sit, eum elegerit. Sit autem illa
 perfecta Synodus, cui vna quo-
 que adest metropolitānus.

XVII.

Si quis episcopus accepta ordinatione & manuum impositione episcopi, & populo præesse iustus, munus non susceperit, nec ut ad sibi concreditam ecclesiam proficiatur persuaderi possit, is sit excommunicatus, donec coactus suscipiat, vel perfecta Synodus episcoporum prouincialium de ipso aliquid decernat.

XVIII.

Si quis ordinatus non ierit in parochiam, ad quam est ordinatus, non sua quidem culpa, sed propter populi recusationem, vel aliquam aliam causam, quæ a se non oritur, is sit & honoris & muneris particeps, dummodo nullam rebus ecclesiæ, in qua conuenit, molestiam afferat. Is autem id suscipiat, quod perfecta prouinciæ Synodus, eo quod ad se allatum est iudicato, statuerit.

XIX.

Episcopus ne ordinetur absque Synodo & præsentia metropolitanæ prouinciæ. Eo autem præsentem, omnino melius est omnes vna cum eo adesse, qui sunt in prouincia eiusdem muneris officiique focii, (συλλειτουργοί) & oportet per epistolam metropolitanam eos conuocare, & si omnes quidem accesserint, bene est: sin autem hoc fuerit difficile, plures omnino adesse oportet, vel per literas vna cum illis suffragium ferre, & sic cum plurium præsentia vel electione fieri constitutionem. Sin autem aliter præter hæc quæ decreta sunt, fiat, non valeat ordinatio. Sin autem ex præfinito Canone facta fue-

15.

Εἴ τις ἐπίσκοπος χροπονηθεὶς ἐπι-
κόπου λαβὼν, καὶ ὀρεαθεὶς πρε-
σαύαι λαοῦ, μὴ καταδέξοιτο τὴν
λειτουργίαν, μηδὲ πείθοιτο ἀπένα-
εἰς τὴν ἐχειροθεῖσαν αὐτῷ ἐκκλη-
σίαν, ἢ τὸν ἐκείνου ἀκοινώνητον, ἕως δὲ
ἀναγκασθεὶς καταδέξοιτο, ἢ ὀρεῖται π
πρὸς αὐτὸν ἢ τελεία συνόδος τῆς κτ
τὴν ἐπαρχίαν ἐπισκόπων.

16.

Εἴ τις ἐπίσκοπος χροπονηθεὶς εἰς
παροικίαν, μὴ ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐχρο-
πονήθη, οὐ παρὰ τὴν αὐτοῦ αἰτίαν,
ἀλλ' ἢτοι διὰ τὴν λαοῦ παραίτησιν, ἢ
δι' ἐστὶν αἰτίαν ἐκ τῆς αὐτοῦ χροπονήθη,
ἢ τὸν μετέχον τῆς τιμῆς καὶ τῆς λει-
τουργίας, μόνον μηδὲν ἄλλοχουῦ-
τα τοῖς πρὸς αὐτὸν ἐκκλησίας, ἐν-
θα δὲ συνάξοιτο ἐκδέχεται τὸν τῶν,
ὃ ἀν' ἢ τῆς ἐπαρχίας τελεία συνόδος
κρίνασα τὸ πρὸς αὐτὸν ὀρεῖται.

17.

Επίσκοπον μὴ χειροτονῆσαι δι-
χα συνόδου, καὶ ἐκείνου τῶ ἐν τῇ
μητροπόλει τῆς ἐπαρχίας· τοῦτου δὲ
πρὸς αὐτοῦ, ἢ ἄπαντος βέλπῳ μὲν
συνεῖναι αὐτῷ πάντας τῶ ἐν τῇ ἐ-
παρχίᾳ συλλειτουργοί, καὶ πρὸς αὐ-
καὶ δι' ἐπιστολῆς τῶ ἐν τῇ μητροπόλει
συγκαλεῖν, καὶ εἰ μὲν ἀπαντοῖεν τῶ
πάντες, βέλπῳ. εἰ δὲ δυσχερὲς εἴη
τῶ, τοῖς γε πλείους ἢ ἄπαντος πρ-
εῖναι δεῖ, ἢ διὰ γραμμάτων ὁμοψή-
φοις γινέσθαι· καὶ οὕτως μὲν τῆς τῶ
πλείονων ἢτοι ἐκείνου, ἢ ψήφου
γίνεσθαι τὴν κατάστασιν. εἰ δὲ ἄλ-
λως παρὰ τὰ ὀρεσμένα γίνονται,
μηδὲν ἰσχύει τὴν χειροτονίαν· εἰ δὲ
κτ' ἢ ὀρεσμένῳ κανόνα γίνονται
ἢ κα-

ANNO CHRISTI 341.

ἢ κατὰ τὰς, ἀντιλήγουσιν δὲ πνεύσιν δι-
οικεῖαν Φιλονοικίαν, κρατῆν τὴν τῆς
πλείονων ψφῶν.

κ'.

Διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς χρεῖας, καὶ
τὰς τῆς ἀμφισβητουμένων διαλύ-
σεως, καλῶς ἔχον ἔδοξε συνόδοις καθ'
ἐκάστην ἐπαρχίαν τῆς ἐπισκοπῶν γί-
νεσθαι δὲ τῶν τῶν ἔτους ἅπασι μὲν
μὲν τὴν περὶ τὴν ἑβδομάδα τῆς ἑορτῆς
τῆς πάσχα, ὡς τε τῆς τετάρτης ἑβδομάδος
τῆς πεντηκοστῆς ὑπετελείσθαι τὴν συνό-
δον, ὑπομνήσκοντος ἑὸν ἐπαρχιώτατος
τῆς ἐν τῇ μητροπόλει. τὴν δὲ δὲ τῶν
συνόδων γίνεσθαι Ἰδίου Οκτωβρίου, ὡς
ἢ πρὸς δεκάτην Ὑπερβερεταίου ὡς
ἐν αὐταῖς ταῖς ταῖς συνόδοις προσ-
εῖναι πρεσβυτέρους, καὶ διακόνους, καὶ
πάντας ἑὸν ἠδικῆσθαι νομίζοντας, καὶ
ἑὸν τῆς συνόδου ὑπεκρίσεως τυχε-
νῶν. μὴ ὄξιναι δὲ πνεύσιν καθ' ἑαυτοῦ
ποιεῖσθαι αἰθὴ τῆς πεπετυμένων τὰς
μητροπόλεως.

κα'.

Ἐπίσκοπον δὲ παροικίας ἐτῆρας
εἰς ἐτῆρα μὴ μεδίσαδς, μήτε αὐταί-
ρέτως ὑπερρίπτοντα ἑαυτοῦ, μήτε δὲ
λαῶν ἐκείνων ὑπομνήσκον, μήτε ὑπο
ἐπισκοπῶν ἀναίτια ὑπομνήσκον ἄλλοθεν
εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ μὴ μεδίσαδς αὐτῆς, καὶ
ἑὸν ἢ δὴ πρὸς τὸν ὄξιναι τὰ ὄρα.

κβ'.

Ἐπίσκοπον μὴ ὑπερβαίναν ἄλλοθεν
πόλιν τῆς μὴ ὑποκαίμεν αὐτῶν, μὴ δὲ
χώρῃ τῆς αὐτῆς μὴ διαφερούση ὑπε-
χροστονία πνεύσιν, μὴ δὲ κατὰ τὴν πρε-
σβυτέρους, ἢ διακόνους, εἰς τοὺς ἐτῆρας
ἐπισκοπῶν ὑποκαίμεν, εἰ μὴ ἄρα
μὲν γνώμης τῆς οἰκείου τῆς χώρας ἐπι-

Concil. Tom. 2.

rit constitutio, aliqui autem pro-
pter suum contentionis studium
contradicant, vincat plurium
suffragium.

XX.

Propter usus ecclesiasticos,
& pro componendis controuer-
siis, recte habere visum est, ut
Synodi episcoporum in vna-
quaque prouincia fiant bis in
anno: semel quidem post ter-
tiam hebdomadem festi paschæ,
ut quarta hebdomade pente-
costes perficiatur Synodus, me-
tropolitano prouinciales epi-
scopos admonente secundum
Synodum Idibus Octobris fu-
turam, qui est decimus Hyper-
beretæi: ut in his ipsis Synodis
accedant presbyteri & diaconi,
& omnes qui se iniuria affe-
ctos putant, & a Synodo iudi-
cium assequantur: nec vllis li-
ceat Synodos per se facere, si-
ne iis quibus sunt creditæ me-
tropoles.

XXI.

Episcopus ab alia parochia
in aliam ne transeat, nec se sua
sponte ingerens, nec a popu-
lis vi adactus, nec ab episco-
pis coactus: maneat autem in
ea quam a Deo fortitus est ec-
clesia, & ab ea non recedat,
secundum decretum prius de
ea re editum.

XXII.

Episcopus in alienam ciuita-
tem, quæ ei subiecta non est
non ascendat, nec in regio-
nem quæ ad eum non perti-
net, ad alicuius ordinationem,
nec presbyterum vel diaconum
constituat in locis alii episco-
po subiectis, nisi cum volun-
tate proprii illius regionis epi-
scopi.

Nnn

scopi. Si quis autem tale quid ausus fuerit, infirma sit ordinatio, & ipse a Synodo puniatur.

XXIII.

Neliceat episcopo alium pro se successorem constituere, etiam si sit in fine vitæ. Si quid autem fiat eiusmodi, irrita sit constitutio. Seruetur autem ritus ecclesiasticus, qui continet, non aliter debere fieri, quam cum Synodo & iudicio episcoporum, qui post defuncti dormitionem potestatem habent dignum provehendi.

XXIV.

Recte habet, ut ea quæ sunt ecclesiæ, ecclesiæ seruentur cum omni bona conscientia, & fide in omnium præsidem & iudicem Deum: quæ etiam administrari conuenit cum iudicio, & potestate episcopi, cui est omnis populus creditus, & eorum animæ quæ in ecclesiam conueniunt. Sint autem manifesta quæ ad ecclesiam pertinent cum cognitione presbyterorum & diaconorum, qui sunt circa eum, ut sciant & non ignorent quæ sunt propria ecclesiæ, ut nihil ipsos lateat: ut si contingat episcopum e vita migrare, iis manifestis existentibus quæ ad ecclesiam pertinent, ne ea intercidant & pereant: nec quæ sunt propria episcopi, prætextu rerum ecclesiasticarum vexentur. Est enim iustum, & apud Deum & homines acceptum, ut episcopus propria quibus velit relinquat. Quæ sunt autem ecclesiæ, ipsi seruentur, & nec ecclesia damnum aliquod sustineat, nec episcopus

σκόπου. εἰ ὃ πολυμήσεν πρὸς τοῦτο, ἀκυρον εἶναι τὴν χειροτονίαν, καὶ αὐτὴν ἐπιμίαις ὑπὸ τῆς συνόδου τυχεράν.

κγ.

Ἐπίσκοπον μὴ ἄλλοι ἀντὶ αὐτοῦ καθίσταν ἑσθρον ἐαυτοῦ διάδοχον, καὶ πρὸς τῆ τελειότητι τῆ βίου τυχεράν. εἰ δὲ πρὸς τοῦτο γένηται, ἀκυρον εἶναι τὴν χειροτονίαν. Φυλάττειν δὲ τὸν ἐκκλησιαστικὸν ὅσον ἐπιμένον ἄλλως γίνεσθαι, ἢ μὲν συνόδου, καὶ ἐπικρίσεως ἐπισκόπων, ἢ μὲν τῶν κληρικῶν τῶν ἀπαυσαμίδου, τῶν ἑξουσίᾳ ἐχόντων τῶν πρεσβυτέρων ἄξιον.

κδ.

Τὰ τῆ ἐκκλησίας, τῆ ἐκκλησίας καλῶς ἔχειν φυλάττειν δεῖν, μὲν πάντων ἐπιμελείας, καὶ ἀγαθῆς συνειδήσεως, καὶ πίστεως τῆ εἰς τὸ πάντων ἕφορον καὶ κριτικὸν θεόν. ἀ καὶ διοικεῖται πρὸς ἑαυτὴν μὲν κρίσεως καὶ ἑξουσίας τῆ ἐπισκόπου τῆ πεπευσμίδου πάντα λαόν, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν συναγωγῶν. Φανεροῦ δὲ εἶναι, τὰ διαφέροντα τῆ ἐκκλησίας μὲν γνώσεως τῶν πρεσβυτέρων καὶ διακόνων ὥστε ἑαυτοὺς εἰδέναι, καὶ μὴ ἀγνοεῖν, πᾶσα ποτὲ δεῖν τῆ ἐκκλησίας, ὥστε μηδὲν αὐτῶν λαοδαίαν ἢ εἰ συμβαῖναι τῆ ἐπίσκοπον μεταλλάξιν τῆ βίον, φανερόν ὄντων τῶν διαφερόντων τῆ ἐκκλησίας πραγμάτων, μήτε αὐτὰ διαπίπην ἐκ πολλοῦ, μήτε τὰ ἴδια τῆ ἐπισκόπου ἐνοχλεῖσθαι πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. δίκαιον δὲ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τῶν θεῶν καὶ ἀδελφοῖς, τὰ ἴδια τῆ ἐπισκόπου, οἷς αὐτὸς βούλεται, κατὰ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ. τὰ μὲν τοῖς ἐκκλησίας, αὐτῆ φυλάττειν καὶ μήτε τῆ ἐκκλησίαν ὑπομένειν ζημίαν, μήτε τῆ ἐπίσκοπον πρὸς

ANNO CHRISTI 541.

Φάσι τῆς ἐκκλησίας δημῶν, ἢ ἐ
εἰς παρὰ τὰ ἐμπόνην τῶν αὐτῶν
διαφέροντας, μὴ τὰ καὶ αὐτῶν μὴ
δυνάτων διεφθίμια περιβάλλεσθαι.
κέ.

Ἐπίσκοπον ἔχον τῆς ἐκκλησίας
παρὰ τῶν ἐξουσιῶν, ὥστε διοικεῖν
εἰς πάντας τῶν δευτέρων μὴ πάσης
βλαβείας καὶ φόβου θεοῦ. μέγα λαμ-
βάνει ἡ αὐτῶν δέοντων (εἴη δέοι-
το) εἰς τὰς ἀναγκαίας αὐτῶν χρείας, καὶ
τῆς αὐτῶν ἐπιζενουμένων ἀδελ-
φῶν, ὡς καὶ μηδὲν ἕπον αὐτῶν ὑ-
περήδης, καὶ τὸ θεῖον δόξασον λέγον-
τα ἔχοντες διαζύφας ἐ κεπέσμα-
τα, ὑποπίς ἀρεθιστοῦ μῆτα. εἰ δὲ μὴ
τοῦτοις ἀρκέσῃ, μέγα βάλλοι δὲ τὰ
παρὰ τὰ εἰς οἰκτικαὶ αὐτῶν χρείας, καὶ
τῶν πόρις τῆς ἐκκλησίας, ἢ τῶν ἄ-
ρεθῶν καρποῖς, μὴ μὴ γνώμης τῆς πρε-
σβυτέρων, ἢ τῆς διακόνων, χρεῖοι, ἀλλ'
οἰκτικαὶ αὐτῶν, καὶ συγγυεῖσιν, ἢ ἀδελ-
φοῖς, ἢ υἱοῖς, ἀρᾶρον πλὴν ἐξουσίαν,
εἰς τὸ, διὰ τῆς ποιέτων λεληθότως βλα-
πτικῶς τῶν λόγους τῆς ἐκκλησίας· ἔντων
βιθῶνας ἀρᾶρον τῆς συνόδου τῆς ἐπι-
στάς. εἰ ἢ ἐ ἄλλως διαβάλλοιτο ὁ ἐ-
πίσκοπος, ἢ οἱ αὐτῶν πρεσβύτεροι,
ὡς τὰ τῆς ἐκκλησίας διαφέροντα, ἢτοι
ἐξ ἀρεθῶν, ἢ ἐ ἐξ ἑτέρας παρὰ τῶν
ἐκκλησιαστικῆς εἰς ἑαυτῶν δόξασον
μῆτοι, ὡς θλίβεσθαι μὴ τῶν πένητας,
διαβολῶν ἢ ἐ διεφθίμια παρὰ τῶν
βλαβείων τῶν λόγους, ἐ τοῖς οὕτω διοι-
κῶσιν· ἐ τοῦτοις διορθώσεως παρὰ
τῶν, τὸ πρέπον δοκιμαζούσης τῆς ἀγίας
συνόδου.

ecclesiæ prætextu proscribatur,
vel qui ad eum attinent, in ne-
gotia incidant cum eo, quod &
ipsum post mortem malis om-
nibus prosequantur.

XXV.

Episcopus habeat rerum ec-
clesiæ potestatem, ut eas in om-
nes egentes dispenset cum mul-
ta cautione & Dei timore: ipse
autem eorum, quæ opus est, sit
particeps ad usus necessarios, &
fratrum qui apud eum hospitio
excipiuntur, ut ipsi nullo modo
priuentur, secundum diuinum
apostolum, qui dicit: *Habentes
autem alimenta & quibus tega-
mur, iis contenti erimus.* Sin
autem iis non sit contentus, & res
in proprios usus conuertat, &
ecclesiæ reditus, vel agrorum
fructus non cum presbytero-
rum vel diaconorum sententia
administret, sed suis cognatis,
vel fratribus, vel filii præbeat
facultates, ut per hæc rationes
ecclesiæ latenter lædantur, is det
Synodo prouinciæ rationem. Sin
autem etiam alias infumuletur
episcopus, vel qui sunt cum eo
presbyteri, quod quæ pertinent
ad ecclesiam, vel ex agris, vel
ex quacumque alia causa eccle-
siastica, ad seiplos referant, ut
pauperes quidam opprimantur,
& inuidia ac infamia verbo in-
uratur, & iis qui sic admini-
strant: ii quoque correctionem
assequantur, sancta Synodo id
quod decet examinante.